

Йога сутра от Махариши Патанджали

Кратко описание на възможните състояния, които могат да бъдат достигнати с тренировка.

Източници:

1. ****ПАТАНДЖАЛА-ДАРШАНА „ЙОГА –СУТРИ“ ПАТАНДЖАЛИ****

(превод от санскрит Е.П.Островский и В.И. Рудог)

2. ****Афоризми от Патанджали****

(превод от санскрит Свами Вивекананда)

3. ****Йога-Сутра от Махариши Патанджали****

(превод от санскрит А.Фалков)

4. ****Йога-Сутра от Шримад Патанджали****

(превод от санскрит К.Свенсон)

5. ****Йога-Сутра от Шримат Патанджали****

(От книгата „Светлина на душата“ А.А. Бейли)

6. **** ЙОГА СУТРА на риши ПАТАНДЖАЛИ****

((C) 2003-2007, *Veronica Verai*)

7. **** Йога сутра от Махариши Патанджали****

(Превод от санскрит Ратибор (Сергей Залунин)

Забележка: 1.2.5. – 1(източник) . 2(глава) . 5(сутра).

Съдържание

Глава първа За осъзнатостта.

Глава втора За практиката.

Глава трета За силата.

Глава четвърта За освобождението.

Глави:

1.4.Глава четвърта ЗА АБСОЛЮТНОТО ОСВОБОЖДЕНИЕ

2.4.Глава четвърта НЕЗАВИСИМОСТ

3.4.Глава четвърта ОСВОБОЖДЕНИЕ

4.4.Глава четвърта КАЙВАЛЯПАДА, ИЛИ ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕТО

5.4.Глава четвърта ПРОСВЕТЛЕНИЕ

6.4.Глава четвърта КАЙВАЛЯ ПАДА (ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕТО) IV

7.4.Глава четвърта КАЙВАЛИПАДА (РАЗДЕЛ ЗА ПРИДОБИВАНЕТО ОТ ТЯЛОТО НА СВОБОДА)

====

1.4.1 Съвършените способности възникват благодарение на [съответстващата форма] на раждане, лекарствените средства, [четенето] на мантри, практика в аскетизма [и] йогиновско съсредоточаване.

2.4.1. Сиддхи [силите] се придобиват от рождението, с химически средства, със силата на думите, със самообуздаване(въздържание) и съсредоточаване.

3.4.1. Силите Сиддхи или се достигат от рождението, или се придобиват с лекарства, въздържание и Самадхи.

4.4.1. Сврхъ естествените сили възникват от раждането, а така също с отвари, мантри, подвижничество и самадхи.

5.4.1. Висшите и нисшите сиддхи (или способности) се придобиват благодарение на възплъщението, или на наркотични вещества, думите на могъществото, интензивното желание или по пътя на медитацията.

6.4.1. Способностите се получават по рождение или се постигат с помощта на треви, мантри, самодисциплина или самадхи.

7.4.1. Уменията и способностите могат да бъдат получени: 1. При раждането; 2. за сметка на използването на лекарства; 3. За сметка на търпеливото въздържане; 4. в резултат от достигането на самадхи.

====

1.4.2. [Тяхната] трансформация в друга форма на съществуване [протича] в резултат на попълване на първопричините.

2.4.2. Преходът от едно в друго се извършва чрез попълване на природата.

3.4.2. Преходите от един вид в друг се извършват чрез попълване на природата.

4.4.2. Преходът в друго жизнено състояние се извършва от потока пракрити (природната съзидателна сила).

5.4.2. Преносът на съзнанието от нисшия проводник във висшия се явява част от великия творчески и еволюционен процес.

6.4.2. Пълноводният поток на съзидателната природна енергия причинява трансформациите в друго състояние.

7.4.2. Преобразуването на характеристиките на обекта от едно състояние в друго протича естествено и зависи от свойствата на обекта и качествата на природата.

====

1.4.3. Инструменталната причина не се явява подбудител на произвеждащите причини, но благодарение на нея се унищожават препятствията, както у земеделеца [при оросяване на полето].

2.4.3. Добрите дела и другите не са същността на преките причини за превръщанията в природата, но те действат като отстраняващи препятствията към еволюцията на природата, както земеделецът разрушава препятствията по течение на водата, която след това бяга надолу, следвайки собствената си природа.

3.4.3. Никое действие не се явява причина за измененията в природата, то единствено отстранява препятствията по пътя на естественото развитие подобно на градинаря [който сам не прави плодовете, а полива корените, предоставяйки останалото на природата].

4.4.3. Съзидателното начало (пракрити), не идва в движение (не се движи) по случайна причина, но по пътя на премахване на препятствията, както в случая със земеделеца.

5.4.3. Практиките и методите не се явяват истинската причина за преноса на съзнанието, но те служат за отстраняване на препятствията, подобно на това както стопанинът готви своята земя към посяване.

6.4.3. Добрите действия не предизвикват развитие, но отстраняват пречките по пътя му, също както фермерът отстранява камъните пред водата, напояваща нивите му.

7.4.3. Да се влияе на преобразуването на характеристиките на обекта може единствено по метода на премахване на препятствията по пътя на възможните естествени преобразувания и изменения на обекта, подобно на земеделеца култивиращ някакво растение.

====

1.4.4. Сътворените съзнания [могат да възникнат] само от себе си.

2.4.4. Създадените мнения са произтекли единствено от егоизма.

3.4.4. Интелектът също се е появил от чувството за изключителност.

4.4.4. Сътворените умове възникват единствено от егоизма.

5.4.4. „Аз съм“ – е съзнание отговорно за създаването на органи, посредством които произтича наслаждение на чувството за индивидуалност.

6.4.4. Много сътворени съзнания поражда чувството за индивидуалност.

7.4.4. Личността създава ума, самоотъждествявайки се (идентифицирайки се) с разума.

====

1.4.5. При [цялото] разнообразие [на тяхната] деятелност на съзнанието, което направлява [действието] на многото, е едно.

2.4.5. Макар деятелността на различните създадени съзнания да е различна, те всички се управляват от едно първоначално съзнание.

3.4.5. И макар различните съзнания да се отличават едно от друго, в тяхната основа лежи едно – единствено съзнание.

4.4.5. Там, където има разлика в интересите, един ум управлява много умове.

5.4.5. Съзнанието е единно, но произвежда различни форми на множество.

6.4.5. Техните дейности могат да са различни, но съзнанието, което ги управлява, е едно.

7.4.5. Последствията зависят от състоянието на личността и направлението на нейното съзнание към свобода или към зависимост.

====

1.4.6. От тези [видове съзнания това, което е] породено от йогическото съсредоточаване, няма скрити следи.

2.4.6. Между различните Читта (умове) тази, която се достига чрез Самадхи, е чужда за желанията.

3.4.6. Кое се е родило поради приемането на външните впечатления.

4.4.6. От тях умът, роден от медитацията (дхяна), е свободен от впечатленията.

5.4.6. Сред формите, които приема съзнанието, единствено тези, които се явяват като резултат от медитацията, са свободни от скритата карма.

6.4.6. От всички тези съзнания само роденото в медитация е освободено от влияния.

7.4.6. Размишленията на един ум не влияят на размишленията на друг и не могат да създават на другия пречки.

====

1.4.7. Кармата за йогина не е бяла, не е черна; у другите [вече] – е три вида.

2.4.7. Делата не са бели, нито черни за йогина, за другите те са три: черни, бели и смесени.

3.4.7. Делата не са бели и не са черни за Йога, това е за другите те са три [бели, черни и смесени].

4.4.7. Кармата за йогинът не се явява добра или лоша. Що се отнася до другите, съществуват три рода карма.

5.4.7. Действията на освободената душа са свободни от двойката в опозиция. За другите хора те биват три вида.

6.4.7. Действията на напредналия не са нито черни, нито бели; действията на другите са черни, бели или смесени.

7.4.7. Действията възприемани от който и да било, като бели, черни или смесени, се възприемат от йогина еднакво, без влияние на разнообразните мотивации, основани на образите и понятията от миналия опит.

====

1.4.8. От тук проявлението единствено на тези безсъзнателни впечатления, които съответстват на съзряването на плода на своята [карма].

2.4.8. От трите рода дела във всяко състояние се проявяват единствено тези, желанията за които са присъщи за това състояние [останалите се намират в това време в бездействие].

3.4.8. От тях и се получават тези чувства и впечатления, условията за които са били най-много подходящи.

4.4.8. От тези трите произхожда развитието на васан (склонностите и инстинктите), които и предизвикват появяването на резултатите от кармата.

5.4.8. От тези трите вида карма произлизат тези форми, които са необходими за съзряването на следствията.

6.4.8. Тези три вида действия оставят отпечатъци, които се проявяват при благоприятни условия, и в резултат създават нови и нови желания.

7.4.8. От сместа, състояща се от образи и понятия, под въздействието на мотивацията се получават тези впечатления, условията за които са били най-много подходящи.

=====

- 1.4.9. [Безсъзнателните впечатления], даже разделени от формата на раждане, пространството и времето, [се намират] в неразривна връзка в следствие еднородността на паметта и формиращите фактори.
- 2.4.9. Има последователност в желанията, даже в разделените по видове, време и пространство, тъй като съществуват обединения в паметта и впечатленията.
- 3.4.9. Всички, даже разделените по вид, място и време желания са взаимосвързани, защото тях ги свързва единна памет и впечатления.
- 4.4.9. Благодарение на паметта и впечатленията (самскарите), съществува връзка на причината и следствието независимо от разделението, обусловеното пространство, времето и рода.
- 5.4.9. Съществува тъждественост на отношенията между паметта и произвеждащата следствието причина, даже когато има разделение по видове, време и пространство.
- 6.4.9. Животът е един непрекъснат процес, макар че отделните животи са определени от класа, място и време; чрез ненарушимата връзка между памет и латентни отпечатьци (самскарите) плодовете на действията могат да бъдат пренесени в следващ живот.
- 7.4.9. По такъв начин, паметта и впечатленията са свързани, даже ако те са разделени по време, място и обстоятелства.

=====

- 1.4.10. И те са безначални, защото жаждата за живот е вечна.
- 2.4.10. Жаждата за щастие е вечна, а поради това желанията нямат начало.
- 3.4.10. У тях няма начало, доколкото е вечна жаждата за щастие.
- 4.4.10. Те (самскарите) нямат начало, защото желанието да се живее – е вечно.
- 5.4.10. Желанието да се живее, бидейки вечно, е дало начало без знание за тези създадени от ума форми.
- 6.4.10. Тези отпечатьци и породените от тях желания са безначални и могат да продължават вечно, защото вечно е желанието за живот.
- 7.4.10. У паметта и впечатленията нямат начало и точки във времето, тъй като личността е вечна.

=====

- 1.4.11. Доколкото [формирането на безсъзнателни впечатления] включва причината, мотива, носителя и външната опора, то при отсъствието на такива тези [безсъзнателни впечатления също така] отсъстват.
- 2.4.11. Тъй като то е свързано с причината, следствието, основанието и предметите, то при тяхното отсъствие, само отсъства.
- 3.4.11. Така както желанията са свързани с причината, следствието, основанието и предметите, то при тяхното отсъствие няма и желание като такова.
- 4.4.11. Удържаните заедно с причината и следствието, средата и предмета, те (васаните) изчезват с тяхното изчезване.
- 5.4.11. Тези форми са създадени и удържани заедно посредством желанието, главната причина, личността, следствието, менталната жизненост или волята за живот, и поддръжката на-вън на стремящият се към живота или към обекта, и когато тези престанат да се привличат, тогава и формите точно така също ще престанат да бъдат.
- 6.4.11. Самскарите се поддържат от причината и следствието - затова когато причината и следствието изчезнат, латентните отпечатьци също изчезват.
- 7.4.11. Въздействието на паметта и впечатленията се поддържа от незнанието, външните стимули, привързаността към резултатите от действията, а така също от прекалената активност.

=====

- 1.4.12. Доколкото качествените определености се различават по време, миналото и бъдещето пребивават в своята собствена форма.

2.4.12. Миналото и бъдещето се намират в тяхната собствена природа, така както пътищата на отношенията са различни.

3.4.12. Миналото и бъдещето съществуват в своята собствена природа, качествата вече имат различни пътища.

4.4.12. Миналото и бъдещето съществуват в сварупа (истинската природа), има само разлика в състоянието на свойствата.

5.4.12. Миналото и настоящето съществуват в реалността. Приеманата форма във времевата концепция на настоящето се явява резултат от развитите свойства и съдържа скритите семена на бъдещото качество.

6.4.12. Миналото и бъдещето се сливат в своята есенциална форма, въпреки че се различават по характеристиките си.

7.4.12. Миналото – това е то, което вече го няма, бъдещето – това е то, което още го няма. Същността на миналото и бъдещето съществува винаги в настоящето, но неговото проявление зависи от направлението на изменения на характеристиките.

=====

1.4.13. Те са същност на проявените или „тънките“ и надарените от природата гуни(природни качества).

2.4.13. Принадлежейки към природата на гуните (природните качества), те биват проявяващи се и тънки.

3.4.13. Принадлежейки към природата на Гуните, те биват изразени или едва очертани.

4.4.13. Те (състоянията на свойствата), проявяващи се или не, имат природата на качествата (гуните).

5.4.13. Характеристиките, скрити или потенциални, разделят природата на три гуни (качества на материята).

6.4.13. Миналото и бъдещето могат да бъдат проявени или скрити и носят качествата на гуните.

7.4.13. Проявлението, на каквито и да било характеристики зависи от въздействието на трите качества (гуни) в природата, проявяващи се в трите измерения.

=====

1.4.14. Самоотъждествяването с обекта [е обусловена] от еднообразието в измененията.

2.4.14. Единството в нещата произтича от единството в измененията, макар да съществуват три вещества, но тъй като измененията произхождат във взаимна зависимост, то всички предмети имат единство.

3.4.14. Единството във видоизмененията води мислите.

4.4.14. Нещата са реални в следствие на единството вътре в модификацията (паринами).

5.4.14. Проявлението на обективната форма произтича благодарение на едностранността произвеждаща следствието от причината (настройването на видоизмененията на читта или умственото вещество).

6.4.14. Единството в измененията определя основните свойства на обекта.

7.4.14. Текущите характеристики на обекта се определят от съотношението и сместа от трите качества, измененията в природата в конкретният, даден момент време.

=====

1.4.15. При самоотъждествяване с обекта [съдържанието възприемано от него] съзнанията са различни; поради това тези двете [реалности] се отнасят към различни сфери.

2.4.15. При тъждественост на предметите на възприятие и желанието да се различават, гледайки по различията на съзнанията.

3.4.15. При тъждествени условия желанията се различават в зависимост от нивата на интелекта.

4.4.15. Даже ако външният обект е този същия, има разлика в познанието по отношение на обекта в следствие на разликите в състоянията на ума(читта).

5.4.15. Тези двата, съзнанието и формата, се явяват различни и разделими(разделни); макар формите да бъдат подобни, съзнанията могат да функционират на различни нива на битието.

6.4.15. Обектът е един, но се възприема по различен начин от различните съзнания, защото те го познават по разни пътища.

7.4.15. Характеристиките на обекта се проявяват за наблюдателя по различен начин, в зависимост от състоянието на възприемане на наблюдателя.

=====

1.4.16. Освен това, обектът не зависи от единичното съзнание, [защото, ако] той [по някаква причина] не може да бъде познат, тогава какво в този случай той ще бъде.

2.4.16. Нещата(вещите) са известни или неизвестни за съзнанието в зависимост от окраската, предадена от тях на съзнанието.

3.4.16. Нещата се узнават или не се узнават в зависимост от окраската на интелекта.

4.4.16. И ако обектът, зависещ от един – единствен ум, не е познат от този ум, ще съществува ли той тогава?

5.4.16. Множество видоизменения на един ум произвеждат различни форми, които зависят в своето съществуване от тези многочислени умствени импулси.

6.4.16. Обектът не зависи от познанието за него; ако обектът остане неопознат, тогава какво би станало с него?

7.4.16. Съществуването на обекта не зависи от наблюдателя. Възприемането или невъзприемането на обекта зависи от състоянието на инструмента за възприятието (ума).

=====

1.4.17. Обектът е познат или не е познат в зависимост от това, въздейства той на съзнанието [или не въздейства].

2.4.17. Състоянията на съзнанието винаги са известни, защото Господинът на съзнанието е неизменен.

3.4.17. Мислите могат да бъдат различни, състоянието на съзнанието по-рано е обусловено (предопределено).

4.4.17. Обектът се узнава или не се узнава от ума (читта) в зависимост от това, оцветен ли е ума от този обект или не.

5.4.17. Тези форми се познават или не в съответствие с качествата, скрити във възприемащото съзнание.

6.4.17. Обектът бива познат или неопознат според настройката и очакванията на познаващото го съзнание.

7.4.17. Възможността за възприемане на обекта, така също зависи и от достъпността на обекта, и от наличието на необходимост него да възприемат.

=====

1.4.18. Съдържанието на дейността на съзнанието винаги са известни на техния господин, защото свойството да се изменя към Пуруша (чистото съзнание) не се отнася.

2.4.18. Съзнанието, бидейки обект, няма собствена светлина.

3.4.18. Функциите на съзнанието винаги са известни, защото те са пронизани от единен дух.

4.4.18. Измененията в читта(съзнанието) винаги са известни по причина на неизменността на нейният владика, Пуруша(чистото съзнание).

5.4.18. Господът на ума, възприемащият, винаги осъзнава постоянно активното умствено вещество, - причината, произвеждаща следствието.

6.4.18. Променливите състояния на съзнанието са винаги известни на техния господар - чистото съзнание (пуруша) - поради неговата неизменяемост.

7.4.18. Проявленията на ума и разума винаги са известни на възприемащият, тъй като той е неизменен и се явява стопанин на ума и разума, а така също на източника на тяхната дейност.

=====

1.4.19. То не осветява само себе си по причина на свойството да бъде обект на възприятието.

2.4.19. В следствие невъзможността за него да познава две неща едновременно.

3.4.19. Съзнанието не се само осветява, защото то също е обект.

4.4.19. Читта (съзнанието) не обладава собствена светлина, както това може да бъде указано (чрез посредничеството на Пуруша).

5.4.19. Доколкото това може да бъде видяно или познато, очевидно е, че умът не се явява източник на просветление.

6.4.19. Съзнанието не може да осветява само себе си, бидейки обект на възприятие.

7.4.19. Жизнената сила се явява част от възприятията. Разумът се състои от жизнена сила и така също, може да бъде, обект на възприятието.

====

1.4.20. Освен това, те двете не [могат да бъдат] познати в едно и също време.

2.4.20. Ако предположите друго възприемащо съзнание, няма да има край за подобни допускания и бъркотии в паметта.

3.4.20. А да разпознаете веднага двата предмета е невъзможно.

4.4.20. За него (ума) е невъзможно да бъде едновременно и познаващ, и познаваем.

5.4.20. Не може той също така да познае два обекта едновременно, себе си и това, което се явява външно по отношение към себе си.

6.4.20. Двете не могат да бъдат познавани едновременно.

7.4.20. Разумът не може да бъде едновременно инструмент на възприятието и обект за възприемане, а значи, че за неговото възприемане е необходимо създаването на друг разум.

====

1.4.21. При [допускането, че едно съдържание на съзнанието се възприема] от друго съдържание на съзнанието, [възниква глупава] безкрайност в разбирането за разбирането и смесването на паметта.

2.4.21. Тъй като същността на знанието [Пуруша] е неизменима, то когато мисълта приеме нейната форма, тя става съзнателна.

3.4.21. Ако вече разпознаят друго съзнание, то това ще бъде безкраен процес поради бъркотията в паметта.

4.4.21. В случай на познаването на един ум от друг, за нас ще се наложи да допуснем познаване на познанието, и ще протече смесване на спомените.

5.4.21. Ако знанието за ума(читта) се допуска от отделен ум, то следва да се допусне безкрайно число от знаещи, и последователност на реакциите в паметта ще се стреми към глупава безкрайност.

6.4.21. Ако съзнанието можеше да познае друго съзнание, това би предизвикало безкрайна редица от познания и объркване на спомените.

7.4.21. В съзнанието на личността, с такава последователност от разуми, може да настъпи безпорядък, поради бъркотията в паметта, и да възникне трудност в поддържането на съгласувана работа в инструментите на възприятието.

====

1.4.22. Чистата енергия на съзнанието, не предаваща се [на обекта], ще познае своя собствен разум, приемайки неговата външна форма.

2.4.22. Получавайки оцветяване(цвет) от гледация и видимото, съзнанието е способно да разбере всичко.

3.4.22. Мисълта става съзнателна, когато неизменният дух приема форма.

4.4.22. Съзнанието познава своя висш ум (буддхи), когато той е във форма, която не преминава от място на място.

5.4.22. Когато духовната разумност, стояща отделно и е свободна от обекти, отразява себе си в умственото вещество тогава идва осъзнаването на „А3-а“.

6.4.22. Неизменяемият наблюдател, приемайки форма, познава собствения си разум.

7.4.22. Когато умът и разумът не са свързани с външни обекти, тогава те приемат форма състояща се от енергия на жизнената сила, която е идентична с възприемащия.

Съновиденията тогава се прекратяват.

====

1.4.23. Съзнанието, оцветено от Зрителят и това, което се възприема [става] изчерпателно.

- 2.4.23. Съзнанието, бидейки сложно в своите безчислени желания, действа за друго [Пуруша].
- 3.4.23. Съзнанието, оцветило и съзерцаващия и съзерцаваното, е способно да разбере всичко.
- 4.4.23. Умът, оцветен от познаващият (Пуруша) и познаваемото, е способен да постига всички неща.
- 5.4.23. Тогава умственото вещество, отразяващо знаещия и знаемото, става всезнаещ (всепознаващ).
- 6.4.23. Съзнанието, оцветено от наблюдателя и от наблюдаемото, става всепознаващо.
- 7.4.23. В такова състояние умът е способен да разбере и отрази (да покаже) всичко.

====

- 1.4.24. Това [съзнание], макар и оцветено от безчислени(безброй) впечатления, [съществува] за Другия, доколкото то изпълнява съединяваща(свързваща) функция.
- 2.4.24. Възприятието на съзнанието, като Атман, се прекратява за достигнатият познанието.
- 3.4.24. Съзнанието, бидейки сложно, със своето желание действа не на право, а за цяла група желания.
- 4.4.24. Независимо от това, че умът е осеян с безчислени(безбройни) впечатления (васани), той действа за друго, защото действат във взаимовръзка(взаимосвързаност).
- 5.4.24. Умственото вещество, отразяващо, както то [обикновено] прави, безкрайността на умствените впечатления, се превръща също така в инструмент на „Аз-а“ и действа като обединяващ агент.
- 6.4.24. Това съзнание, макар и изпълнено с безброй впечатления и желания, съществува за благо на друг, защото то е съединяващо.
- 7.4.24. Разумът тогава натрупва различни значения и понятия възприемани без въздействие от пречки и напълно и предоставя в разпореждане на възприемащата личност.

====

- 1.4.25. У виждащият различieto се прекратяват [всички] размишления за собственото съществуване.
- 2.4.25. Тогава устремното към разпознаване съзнание достига предшестващото състояние Кайлава [отделяне].
- 3.4.25. За този, който е достигнал майсторството в проникателността(прозорливостта), се смекчават противоречията в природата на душата.
- 4.4.25. У този, който е видял различieto, повече не предизвиква съмнение природата на Атман.
- 5.4.25. Състоянието на изолирано единство (премахнато в истинската природа на „Аз-а“) се явява награда за човека, който може да различава между умственото вещество и „Аз-а“, или духовния човек.
- 6.4.25. У този, който вижда различieto, изчезват мислите за самия себе си.
- 7.4.25. Личността, достигнала до проникателност(прозорливост) и яснота, повече не се интересува от въпроса за това, коя е тя.

====

- 1.4.26. Тогава съзнанието се разтваря в различаването и се притегля към абсолютното обособяване.
- 2.4.26. Мислите, възникващи като препятствия на това, се явяват от впечатленията.
- 3.4.26. И тогава устремното към разпознаване съзнание се възвръща към предишната свобода.
- 4.4.26. Тогава умът започва да различава и да се притегля към кайвала (освобождението).
- 5.4.26. Умът тогава се привлича към различаване и увеличаване на просветлението, както към истинската природа на единното „Аз“.
- 6.4.26. Тогава извисеното съзнание се устремява към освобождението (кайвала).
- 7.4.26. Всички нейни стремежи тогава са насочени към достигане на състоянието на свобода.

=====

1.4.27. В него понякога [се проявяват] други съдържания, [породени] от формиращите фактори.

2.4.27. Разрушават се те по този същият начин, както незнанието и други, както е казано по-рано.

3.4.27. Препятствия към това възникват поради впечатленията.

4.4.27. В промеждутъците възникват мисли от самскарите (менталните впечатления).

5.4.27. Посредством силата на склонностите, обаче, умът ще отразява другите ментални впечатления и ще възприема обектите на чувственото възприятие.

6.4.27. Но дори и по този висок път има моменти на слабост, в които пак могат да изникнат самскарите.

7.4.27. Деградацията при това, все пак, е възможна.

=====

1.4.28. Избавлението от тях е подобно на [избавянето] от афектите.

2.4.28. Единствено достигаият правилното различаващо знание за същностите и отрекъл се от неговите плодове идва, в следствие на съвършеното разпознаване, към Самадхи, наричано облак на добродетелта.

3.4.28. А способът за разрушаване следва от техните качества.

4.4.28. Отстраняването на самскарите е подобно на отстраняване на причините за нещастията (клевеш), което е описано по-нагоре.

5.4.28. Тези отражения се явяват, по своята природа, препятствия, и методът за тяхното преодоляване също.

6.4.28. Те следва да бъдат отстранявани по същия начин, както страданията.

7.4.28. Поради това, е необходимо да се избягате даже от най-малките пречки.

=====

1.4.29. У този, който не е привързан и към най-висшето постижение, в следствие на различаването винаги [възниква] йогическо съсредоточаване, [наричано] „Облакът на дхарма“.

2.4.29. От тук се получава прекратяване на страданието и труда.

3.4.29. Единствено достигаият правилното знание чрез проникателност(прозорливост) идва към такова Самадхи, което се нарича „облакът на добродетелите“.

4.4.29. За неинтересуваият се даже от най-висшето познание в качеството на награда за неговото различително разпознаване идва самадхи, наричано, „Облакът на Добродетелта“.

5.4.29. Човекът, който развива непривързаност даже в своя стремеж след просветлението и изолираното единство, става осведомен, в крайна сметка, посредством практикуваното различаване, за всичко покриваия облак на духовното знание.

6.4.29. Върху изгубилия желание дори за своята собствена еволюция, намиращ се в непрекъснато различие, се излива ароматният дъжд на Облака на Добродетелта.

7.4.29. Тогава възниква състояние на пълнота и яснота по отношение към всичко, навсякъде и във всичко.

=====

1.4.30. Благодарение на него изчезват афектите и кармата.

2.4.30. Тогава знанието, лишено от покривало(воал) и нечистота, става безкрайно, подлежащите и познанието – нищожни(незначителни).

3.4.30. И тогава следва прекратяване на трудовете и страданията.

4.4.30. От това следва свобода от кармата и причините за нещастията.

5.4.30. Когато този стадий е достигнат, тогава препятствията и кармата са преодоленни.

6.4.30. С това страданията и кармата изчезват.

7.4.30. Това – е състояние на свобода от действията, основани на незнанието.

=====

1.4.31. И тогава, при безпределността на знанието, освободено то всички замърсяващи него препятствия, не много [си остава] от това, което трябва да бъде познато.

2.4.31. Тогава са завършени последователните превръщания на качествата, тъй като тяхната цел е достигната.

3.4.31. При това знание, лишено от покривало и мръсотия, става безкрайно, а непознатото – малко.

4.4.31. В следствие на отстраняването на всички неясноти това, което може да бъде познато (с ума), е само малко част в сравнение с безкрайното знание.

5.4.31. Когато, посредством премахване на препятствията и очистването на всички проводници, пълнотата на знанието става достъпна, и нищо повече не остава на човека да прави.

6.4.31. И замърсяващите була, покриващи безкрайното знание, се вдигат; и вижда се, че малко е това, което следва да бъде познато.

7.4.31. Нищо повече не затъмнява ясното възприятие, всичко става известно, нищо повече не е нужно да се узнава. Всичко става видимо и разбираемо.

====

1.4.32. В резултат на това се завършва последователното изменение на гуните(качества на природата), осъществили своята цел.

2.4.32. Промените, съществуващи по отношение към моментите от време и възприемани на другия край [в края на реда] съставят последователност.

3.4.32. И тогава е завършено течението на превръщане на качествата [Гуни], защото целта е достигната.

4.4.32. Трите гуни (качествата) изпълняват задачата, процесът на изменение идва към края.

5.4.32. Видоизмененията на умственото вещество (или качествата на материята) посредством присъщата природа за трите гуни идват към края, защото те са послужили за своята цел.

6.4.32. Тогава низът от последователните превръщания на гуните се прекратява, защото гуните са изпълнили целта си.

7.4.32. Трите качества – за измерение на природата (гуни) престават тогава да влияят на последователността на измененията за личността.

====

1.4.33. Последователност, разбираема като краен предел на изменението, е противоположност на мига.

2.4.33. Отстраняването в обратен ред на качествата, лишени за Пуруша(чистото съзнание) от всякаво подбуждение(импулс) към действие, е Кайлава, или утвърждаване на силите на знанието в собствената природа.

3.4.33. Промените, познавани в различни моменти, съставляват единна цел.

4.4.33. Последователност е това, което съответства на моментите и се прави постижимо в края на последната трансформация (на гуните).

5.4.33. Времето, което е последователност на видоизмененията на ума, така също се прекратява, отстъпвайки място на Вечното Сега.

6.4.33. С това последователността на моментите във времето също спира.

7.4.33. Последователност – това е смяна на характеристиките. Сега последователността става разбираема и управляема.

====

1.4.34. Абсолютното освобождение е пълно свиване на гуните, повече не явяващи се като обект за Пуруша; то също е – енергия на съзнанието, пребиваваща в самата себе си.

2.4.34. ---

3.4.34. Отстраняването в обратен ред на качествата, лишени за чистото съзнание от подбуждение (импулс) към действие, е пълна свобода, или силата на знанието в собствената природа.

4.4.34. Кайвала, абсолютната свобода, настъпва тогава, когато качествата, лишени от значение за Пуруша(чистото съзнание), стават латентни, скрити, или силата на съзнанието се утвърждава в своята собствена природа.

5.4.34. Състоянието на изолирано единство става възможно, когато трите качества на материята (трите гуни или потенциите на природата) не удържат повече своята хватка над „Аз-а“. Чистото духовно съзнание се отделя(премахва) в Единното.

6.4.34. Освобождението идва с четворното осъществяване на човека – чрез задълженията му, призванието, чувствеността и освобождението от светския живот- и с преминаването му отвъд гуните, които се връщат обратно към своя първоизточник; тогава съзнанието пребивава в своята същинска природа.

7.4.34. Възприеманият повече не е подвластен на гуните (природните качества), той е свободен, намира се в състояние, изцяло състоящо се от Сва и неговият инструмент за възприятие се състои напълно от Сва.

====

Ом! Тат! Сат!

*** Край част 4 ***